

Sygn. akt II Ka 616/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Półtorak

Protokolant st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu dnia 31 października 2023r.

sprawy **P. N.**

obwinionego z art.107 kw

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 16 maja 2023r., sygn. akt II W 1114/22

wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżycielkę posiłkową od kosztów postępowania odwoławczego, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 616/23

UZASADNIENIE

P. N. został obwiniony o to, że w okresie od stycznia 2019 roku do dnia 22 lipca 2022 roku w M. przy ul. (...) złośliwie niepokoił A. N. poprzez jeżdżenie obok niej samochodem, używanie sygnałów dźwiękowych oraz rzucanie rzeczy na jej posesję w postaci śmieci, kamieni, niedopałków papierosów, tj. o czyn z art. 107 k.w.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 16 maja 2023 r. w sprawie II W 1114/22:

I. obwinionego P. N. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II. obciążył Skarb Państwa kosztami postępowania,

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego kwotę 1512 zł, tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli oskarżycielka posiłkowa A. N. oraz jej pełnomocnik adw. D. W..

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej w swoim środku odwoławczym zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu:

- naruszenie przepisów postępowania w stopniu mającym wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. polegające na nieprawidłowej dowolnej, jednostronnej ocenie materiału dowodowego, dokonanej z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, poprzez uznanie, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego obwiniony nie popełnił zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że

obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w okresie od stycznia 2019 roku do dnia 22 lipca 2022 roku w M. przy ulicy (...) złośliwie niepokoił A. N. poprzez jeżdżenie obok niej samochodem, używanie sygnałów dźwiękowych oraz rzucanie rzeczy na jej posesję w postaci śmieci, kamieni, niedopałków papierosów, tj. popełnił czyn z art. 107 k.w.,

- błędne ustalenia faktyczne wskutek naruszenia przepisów postępowania, wyrażające się w ustaleniu braku sprawstwa wykroczenia z art. 107 k.w. po stronie obwinionego w sytuacji, gdy popełnił on wykroczenie opisane we wniosku o ukaranie.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez uznanie P. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzenie mu kary grzywny oraz zasądzenie od niego kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Oskarżycielka posiłkowa w apelacji od przedmiotowego wyroku zaskarżyła go w całości zarzucając, że Sąd błędnie uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego P. N., Policjantów, strażników Straży Miejskiej, a jednocześnie pominął jej zeznania i jej syna L. N. jako niewiarygodne, wskazując na wadliwość tak przeprowadzonej przez Sąd oceny. Skarżąca podniosła, iż niewiarygodność świadków, w tym strażników Straży Miejskiej wynika, chociażby z zeznań L. N., czy też ze złożonych przez nią dokumentów potwierdzających, że świadek mówiąc o jej psie mówił nieprawdę. Oskarżycielka posiłkowa również wskazała, iż Policja i Straż Miejska zawsze przyjeżdżały na miejsce długo po zdarzeniach, kiedy obwinionego nie było już na miejscu.

W środku odwoławczym sformułowano wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku, uznanie obwinionego winnym zarzucanego mu wykroczenia, wymierzenia mu grzywny w wysokości 1500 zł oraz zasądzenie od niego na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

W trakcie postępowania odwoławczego oskarżycielka posiłkowa złożyła wniosek dowodowy z załączonym pismem Straży Miejskiej w M. z dnia 12 lipca 2023 r. świadczącym o fakcie braku ukarania A. N. i E. N. za nieporządek na posesji przy ul. (...) w ciągu ostatnich 5 lat oraz 3 zdjęciami przedstawiającymi uszkodzenie słupka ogrodzeniowego i siatki odgradzającej posesję. Sąd Okręgowy zaliczył na poczet materiału dowodowego niniejszą dokumentację, która nie wzbudziła wątpliwości co do jej autentyczności, jednakże zważyć należy, że to pismo i fakt, które ono stwierdza, zdaniem Sądu odwoławczego nie mają większego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotu postępowania, podobnie jak zdjęcia stwierdzające widoczne uszkodzenia elementów ogrodzenia, z których jednak nie można wywieść jakichkolwiek okoliczności powstania tych uszkodzeń.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Obie apelacje skarżących jako bezzasadne, nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie stwierdził, aby zaskarżony wyrok zapadł

w następstwie wskazanych w nich uchybień. Z uwagi na to, iż zarzuty z apelacji oskarżycielki posiłkowej są tożsame co do istoty z tymi, które zawarto w środku odwoławczym jej pełnomocnika i dotyczą tych samych faktów, Sąd Okręgowy rozważył obie apelacje łącznie.

Na wstępie, odnosząc się do podniesionych zarzutów należy mieć na uwadze, że przywołanych przez skarżącego przepisów art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. (które również dotyczą apelacji oskarżycielki posiłkowej, ponieważ związane są z procesem dokonywania przez Sąd oceny materiału dowodowego będącego podstawą wyrokowania), nie można rozumieć w ten sposób, że każdy

z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonego (obwinionego), a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu lub dowolnością oceny,

bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobachie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia

w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2022 r. II AKa 206/21). Natomiast zarzut obrazy art. 410 k.p.k. z uwagi na zaniechanie analizy całego zebranego w sprawie materiału dowodowego mógłby być uwzględniony jedynie wtedy, gdyby dotyczył on pominięcia dowodów o istotnym znaczeniu dla wydanego rozstrzygnięcia (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 lutego 2023 r. II AKa 393/22).

Sąd Okręgowy mając na względzie powyższe rozważania, dokonał analizy oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd meriti w postaci zeznań oskarżycielki posiłkowej i przesłuchanych w sprawie świadków, jak i wyjaśnień obwinionego, nie znalazł przy tym podstaw do odmiennej ich oceny, zgodnej

z oczekiwaniami skarżących. Sąd Rejonowy równie słusznie zwrócił uwagę, iż

w przypadku, gdyby nawet zarzucane obwinionemu zachowania rzeczywiście miały miejsce, to względem części z nich ustalaby karalność. Odnosząc się stricte do zarzutu związanego ze sposobem oceny przeprowadzonych dowodów wskazać należy, iż treść płynąca z zeznań A. N. nie znalazła poparcia w jakichkolwiek obiektywnych dowodach, które niewątpliwie możliwe byłyby do pozyskania biorąc pod uwagę dużą częstotliwość, długotrwałość i natężenie rzekomych uprzykrzających zachowań obwinionego, czy też zaangażowanie syna oskarżycielki posiłkowej L. N., który miał mieć świadomość ich występowania, lecz jak sam zeznał - nie był osobiście świadkiem żadnego z zachowań obwinionego skierowanych przeciwko swojej matce. W opozycji do twierdzeń oskarżycielki posiłkowej jest m.in. materiał dowodowy w postaci wyjaśnień obwinionego, zeznań funkcjonariuszy Policji i Straży Miejskiej, będących osobami obcymi i niezaangażowanymi bezpośrednio w konflikt sąsiedzki. Zgodnie z ich depozycjami, żadne z opisywanych przez skarżących okoliczności nie miały rzeczywistego potwierdzenia, a argumenty dotyczące upływu czasu od zajścia do chwili przybycia funkcjonariuszy lub rzekome działanie obwinionego po zmroku należy uznać za chybione, albowiem istnieją ogólnodostępne możliwości rejestrowania ewentualnych zdarzeń, co w niniejszym postępowaniu w ani jednym przypadku nie miało miejsca, tym bardziej, jeśli oskarżycielka posiłkowa wskazywała na fakt zainstalowania systemu monitoringu. Pomijając brak zasadności przypisania obwinionemu sprawstwa zarzuconego czynu, to występuje wątpliwość odnośnie samego stwierdzenia zaistnienia rzeczonych sytuacji, niezależnie kto byłby ich sprawcą, o czym świadczył chociażby brak kamieni i śmieci na podwórku oskarżycielki posiłkowej, czy też brak ujawnionych uszkodzeń elewacji budynku. Na niekorzyść przychylenia się do stanowiska pokrzywdzonej przemawiają także kluczowe sprzeczności w jej relacjach ze stanem faktycznym ustalonym na podstawie innych dowodów, jak np. nieobecność obwinionego w domu z powodu wyjazdu służbowego, podczas gdy wg oskarżycielki posiłkowej miał przemieszczać się po terenie jej nieruchomości. Nie można zgodzić się także z twierdzeniem pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, że A. N. nie ma żadnych powodów, aby bezpodstawnie oskarżać obwinionego, skoro już na początku postępowania sama ona zeznała o istniejącym długoletnim konflikcie z sąsiadami, w który nawet były zaangażowane instytucje publiczne. Ponadto, w nawiązaniu do dokumentacji dołączonej do akt z inicjatywy oskarżycielki posiłkowej w postaci karty informacyjnej wizyty weterynaryjnej z dnia 10 października 2019 r. i decyzji Burmistrza Miasta M. z dnia 15 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy uznał, iż dokumentacja ta nie potwierdza obiektywnie okoliczności przywoływanych przez skarżącą, mających dotyczyć znęcania się obwinionego nad jej psem, albowiem z karty informacyjnej wynika jedynie fakt obecności nieokreślonej substancji na sierści zwierzęcia, natomiast treść przytoczonej decyzji niewątpliwie oparta jest na twierdzeniach oskarżycielki posiłkowej i z tego powodu winna być traktowana z należytą ostrożnością uwzględniającą obiektywne fakty.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, nie podzielając zarzutów zawartych w apelacjach i nie stwierdzając zaistnienia jakiegokolwiek

z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 104 § 1 k.p.w., podlegających rozważeniu niezależnie od granic zaskarżenia, Sąd Okręgowy

w S. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Złożone w sprawie apelacje okazały się całkowicie bezzasadne, jednakże ze względów słuszności, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w., Sąd II instancji zwolnił oskarżycielkę posiłkową od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.